

hederne derved" — det oplæste det ærede Medlem for Sæby-Kredsen ikke — „idet der jo var indkommet saa mange Tilbud om at tage Børn i Pleje, at kun en Brøkdel af disse kunde komme i Betragtning. Muligt har jeg under denne Samtale sagt — hvad ogsaa Tilfældet har været —, at Komiteen jo efter bedste Skøn havde valgt gode Hjem, da Børnene jo var kommet herop for at samle Kræfter og ikke for at arbejde. Har Hr. H. P. Hansen faaet en anden Mening ud af mine Udtalelser, er det en Misforstaaelse, som jeg i høj Grad maa beklage, da de Børn, jeg har indkvarteret her i Skive og Omegn, alle har Grund til at være glade og tilfredse for den Barmhjertighedsgerning, der er udøvet imod dem.“

Se, naar man nu kender denne Sag — og det gør jeg, jeg kender den —, saa er dette Brev fra Ende til anden en fuldstændig Bekræftelse paa det, jeg har sagt. (Munterhed). Ja, det lader til at være uhyre morsomt for lidet tænksomme Medlemmer, men det behøver man nu ikke at tage saa stort Hensyn til. Det har i alt Fald aldrig ligget til mig at tage Hensyn til dem, der har saa let til Latteren over Ting, de ikke forstaa. Enhver kan sige sig selv, at naar Hr. Købmand Surballe bliver stillet overfor at skulle navngive — det var det, det ærede Medlem fra Sæby havde forlangt — de Landmænd, fra hvem der var taget Børn, saa var det for ham en meget vanskelig Sag. Han er knyttet til den Egn med Familiebaand og med Forretningsbaand, og det vilde selv sagt være ham meget ubehageligt at skulle komme til at afklæde de Folk, som har misbrugt Børnene saaledes, at de er tagne fra dem. For det har nemlig fundet Sted. Der var intet i Vejen for, at jeg her kunde navngive Personerne i fire forskellige Tilfælde, men den Fornøjelse faar det ærede Medlem ikke. Jeg er nemlig i det heldige Tilfælde at vide, at der ikke er et eneste Medlem i dette Ting, der tror, at jeg farer med løs Tale. Der er ikke et eneste Medlem, der ikke føler sig forvisset om, at naar jeg har talt, som jeg har, har jeg sikkert gode Beviser i Hænde. Noget helt andet er naturligvis, om jeg vil lægge de juridiske Beviser frem.

Hr. Surballe har overfor Spørgsmaal fra det ærede Medlem fra Sæby om Navnene paa de Landmænd, fra hvis Hjem der var taget Børn, været i det Tilfælde at skulle udstede et Dementi. Hvad Dementier betyder, ved vi jo nok. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C.

Christensen) har nylig været i den Situation at skulle udstede et Dementi. Om der var nogen, der paa det Tidspunkt troede paa Dementiet, ved jeg ikke, men jeg ved, at vi i Dag alle sammen er aldeles overbeviste om, at det ærede Medlem, da han udsendte dette Dementi, aldeles ikke selv troede paa det, og at det heller ikke var rigtigt. Men der skulde dementeres, altsaa dementeredes der. Hr. Surballe har været i den selvsamme Situation: han maatte af de Hensyn, jeg har nævnt, demtere, og saa gør han det paa en Maade, der nødvendigvis maa blive en Bekræftelse af det, jeg har sagt, selv om det tilsyneladende, og naar man vil have det til at se saadan ud, kommer til at se ud, som om det var en Afvisning af mine Paastande.

Se, dersom der nu ikke i dette Brev havde staaet netop denne Sætning: „Jeg erindrer godt, at jeg har talt med Hr. H. P. Hansen om Indkvarteringen af de sønderjyske Børn, ogsaa om Vanskelighederne derved“, hvis Hr. Surballe nu ikke i Sandhedens Interesse havde været nødt til at skrive dette, saa kunde der være blevet et vist Hold i Dementiet. Men i samme Øjeblik det maa erkendes, at en Samtale om dette Forhold har fundet Sted, og at det i denne Samtale oven i Købet er blevet pointeret, at naturligvis har Komiteen efter bedste Skøn valgt de gode Hjem, saa kan man sige sig selv, at saa har der ogsaa i denne Samtale været nævnt mindre gode Hjem. Og nu er Forholdet det, som det ogsaa er nævnt i Brevet, at der var flere, der havde ønsket at faa Børn, end der i første Omgang kunde faa. Da det saa paa et givet Tidspunkt viste sig, at der var Hjem, fra hvilke Børnene maatte fjernes, var der altsaa andre Hjem, der havde ønsket at faa Børn, og saa kunde man under Henvisning til, at Opholdet her i Landet blev længere end paaregnet, uden at komme til at støde an officielt mod noget som helst flytte Børnene fra de Hjem, der havde misbrugt dem, over til Hjem, man formentlig ikke vilde gøre det, og det var det, der fandt Sted. Der staaer i Brevet, at man har flyttet Børn af Hensyn til, at Børnenes Ophold i denne Del af Landet blev længere, end Varigheden egentlig var bestemt. Man kan jo sige sig selv, at hvis alle de Børn, der var anbragte, havde været saa heldige at komme i Hjem, hvorpaa der intet var at klage, havde Komiteen ikke gjort sig den Ulejlighed at flytte dem derfra. De Hjem, paa hvilke der intet var at klage,